

**Folketingets Social-,
Indenrigs- og Børneudvalg**

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2019 - 1688

Doknr.
681874

Dato
11-04-2019

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 18. marts stillet følgende spørgsmål nr. 398 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 398:

"Vil ministeren redegøre for, om det er barnets tarv, når kommuner hjemtager anbragte børn på grund af spareplaner?

Der henvises til artiklen 'Anbragte børn kastet rundt: Langeland Kommune ville spare penge', bragt den 14. marts 2019 på dr.dk, jf. <https://www.dr.dk/nyheder/regionale/fyn/anbragte-boern-kastet-rundt-langeland-kommune-ville-spare-penge>."

Svar:

Jeg vil gerne indledningsvist understrege, at kommunerne skal overholde lovgivningen, så udsatte børn og unge får den hjælp og støtte, som de har behov for. Derfor skal kommunen altid vælge en foranstaltning, som tilgodeser barnets eller den unges behov, og en nødvendig foranstaltning eller ydelse må ikke ophøre i utide af hensyn til besparelser i kommunen.

I forhold til den konkrete sag, der henvises til i spørgsmålet, så forstår jeg artiklen således, at Langeland Kommune tilbage i 2014 angiveligt af sparehensyn traf beslutning om at hjemtage anbragte børn og unge til kommunens egne anbringelsessteder samt at hjemgive nogle af børnene til biologiske forældre. Efterfølgende er nogle af børnene blevet genanbragt.

I forhold til servicelovens regler så kan jeg oplyse om, at en kommunalbestyrelsen gerne må tage saglige økonomiske hensyn. Det kan f.eks. medføre, at kommunalbestyrelsen ved valg af foranstaltning kan vælge det konkrete tilbud, der både tilgodeser barnets eller den unges behov samtidig med, at det er den økonomisk mest hensigtsmæssige løsning. Et økonomisk hensyn kan imidlertid ikke være sagligt, hvis det varetages på bekostning af grundlæggende hensyn til et konkret barn eller en ung.

Således har kommunen kun mulighed for at træffe afgørelse om ændring af anbringelsessted, når det må anses for nødvendigt under hensynet til formålet med anbringelsen og under hensynet til barnets eller den unges bedste, jf. servicelovens § 69. Derudover kan der naturligvis være tilfælde, hvor et anbringelsessted lukker mv., og hvor det derfor er nødvendigt at finde et nyt anbringelsessted.

Ligeledes må en anbringelse uden for hjemmet såvel som andre hjælpeforanstaltninger ikke ophøre førend, at formålet med foranstaltningen er opnået, at foranstaltningen ikke længere er formålstjenlig, eller medmindre der er tale om, at den unge fylder 18 år, jf. servicelovens § 68.

Som jeg forstår sagen fra Langeland Kommune, så er det min opfattelse, at eventuelle usaglige sparetiltag ikke er en praksis, som kommunen i dag gør brug af.

Men da det ligger mig meget på sinde, at ingen kommuner lader økonomiske hensyn gå forud for saglige hensyn i indsatsen til udsatte børn og unge, vil jeg for en god ordens skyld tage kontakt til borgmesteren i Langeland Kommune og bl.a. indskærpe, at det strider mod lovgivningen at lade økonomiske hensyn komme før faglige hensyn til behovet for støtte hos udsatte børn og unge

Sluttelig vil jeg gerne understrege, at jeg som børne- og socialminister har et stort fokus på anbringelsesområdet og på, at kommunerne overholder lovgivningen på området. Bl.a. ser jeg frem til at følge kvaliteten i kommunernes sagsbehandling på børneområdet tæt via det nye undersøgelseskoncept, som regeringen sammen med satspuljepartierne i satspuljeaftalen for 2019 afsatte varige midler til. Det skal sikre, at vi får et bedre og løbende billede af kommunernes sagsbehandling, herunder at vi kan målrette indsatsen de kommuner, der ikke overholder lovgivningen.

Med venlig hilsen
Mai Mercado